

[Hauch.]

gaar ud fra, at man fra alle Sider i og for sig vil anerkende. Jeg minder i saa Henseende om, at i 1919 var det Landstinget i Forbindelse med Regeringen, der afgjorde Spørgsmaalet om Jordlovgivningen. Jeg kan til Vidne paa, at det var et Resultat af vor Virksomhed dengang, paakalde dette høje Tings højtærede Formand, som var med i Forhandlingerne. Jeg kan henvise til, at den nuværende Justitsminister var et meget betydende Medlem af det Udvalg, som i sin Tid behandlede disse Spørgsmaal. Man var kørt fast i det høje Folketing. Løsningen fandt Sted her. Jeg tillader mig i samme Forbindelse fra den nyere Tid at pege paa, at da vi for nogle Aar siden fik en Ordning af Forsvarsspørgsmaalet, var det ogsaa det høje Landstings Indsats, der var afgørende for den Form, Loven fik. Jeg skal villigt erkende, at den nuværende Statsminister var medvirkende i dette Arbejde paa en Maade, der gav Udtryk for en positiv Indsats. Nægtes kan det dog ikke, at det var ved Arbejdet her i det høje Landsting, at Løsningen fandtes. Enten man nu mener — det er der forskellige Opfattelser af —, at Loven dengang fik en Form, som var passende for alle Tider, eller ej, betegnede det i hvert Fald det første Skridt i Retning af at løfte Forsvarsspørgsmaalet ud af den almindelige politiske Døgn Diskussion, hvad man vistnok fra alle Sider paaskønnede paa det Tidspunkt. Jeg skal ogsaa tillade mig i denne Forbindelse at henvise til, at Spørgsmaalet om Arbejdsloshedslovgivningens Tilrettelæggelse i den Form, som vi har levet under i adskillige Aar, fandt sin Afgørelse i Landstinget, efter at man var kørt fast i Folketinget. Det havde ikke været muligt at finde frem paa en saadan Maade, at man kunde samle alle Rigsdagens Partier.

Der kunde nævnes endnu adskillige Eksempler af samme Art. Derfor er den Betragtning, at Landstinget ikke har været i Stand til at arbejde, men har ligget som en død Haand over det danske Lovgivningsarbejde i Aarene forud, en Opfattelse, som ikke lader sig fastholde, naar man vil holde sig til de foreliggende Kendsgerninger under Henviisning til, hvad der i saa Henseende er sket; men den har været benyttet i allerhøjeste Grad agitatorisk af Regeringspartierne. Det første virkelige agitatorisk-politiske Uheld, som den højtærede Statsminister har haft i sit lange, glørværdige politiske Liv, er derfor utvivlsomt den Gevinst, som Amtmanden paa Bornholm trak op af den gamle Urne ved Landstingsvalget

i September. At min Opfattelse heraf ikke er helt forkert, kan jeg bedst illustrere ved at henvise til den Utaalmodighed, der mere og mere kommer til Orde ude over Landet blandt den høje Regerings Meningsfæller, en Utaalmodighed, som er ret forklarlig og ret naturlig, fordi Regeringspartierne tidligere har henvist til, at det ikke var muligt at gennemføre de for Land og Folk fortrinlige Ideer, som den høje Regering havde, fordi der stod dette skammelige Landstingsflertal bagved og forhindrede de gode Hensigters Udførelse i Praksis. Der er ikke eet, men mange Eksempler fra den allerseneste Tid, som godtgør dette. Og da man har søgt at faa Befolkningen til at tro, at det var et reaktionært Landstingsflertal, der stod som en Hindring for Gennemførelsen af Foranstaltninger, som vilde tjene dens Interesser, kan man ikke fortænke Folk i, at de nu siger: ja, men nu eksisterer denne Hindring jo ikke mere; nu er Muligheden til Stede for, at den nuværende Regering kan faa gennemført, hvad den ønsker at gennemføre.

Derfor tror jeg, at den høje Regering gennem sit spinkle Flertal — men Flertallet har den ganske vist — i dette høje Ting er blevet ført helt ind paa Livet af de foreliggende politiske Kendsgerninger, som den fuldt ud har Ansvar for. Jeg haaber, at det maa vise sig at være en sund Undervisning for Regeringen i det kommende politiske Arbejde. Og Vælgerne vil gennem det, som kommer til at foreligge i den nærmeste Tid, forstaa, at der i den Agitation, der tidligere har været ført, var meget, som kun havde det Maal at stille store Løfter op, som man saa skød Landstinget i Skoene, at det hindrede Gennemførelsen af. En saadan Agitation kan den høje Regering ikke fortsætte med, og jeg tror, det vil vise sig at være nyttigt ogsaa for det politiske Arbejde her i Landet i Fremtiden.

Mit Parti vilde have fundet det rigtigt og naturligt, at Regeringen havde fremsat sit Forfatningsforslag, og at vi havde behandlet det i Udvalg paa Rigsdagen paa normal Maade. Man henviser nu til, at der er Vanskeligheder med Hensyn til Folkeafstemningsproblemet. Ja, det kan være meget rigtigt, men hvad skulde være til Hinder for, at man kunde drøfte disse Problemer i Rigsdagsudvalg paa normal Maade, naar f. Eks. det Lovforslag var fremsat, som man for et Par Aar siden var saa glad ved? Derfor er min Gruppe af den Opfattelse, at denne Kommission er et overflødigt Mellemlid, som man skyder ind. Naar dette er vor Opfattelse, er Kon-